

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Tesco Stores ČR a.s.**, IČO: 45308314
sídlem Vršovická 1527/68b, Vršovice, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Faltusem
sídlem Jungmannova 26/15, Nové Město, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2024, č. j. ČOI 127919/24/O100/H1/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení výroku II. a III. rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně podanému proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „inspekce“) ze dne 10. 6. 2024, č. j. ČOI 59496/24/1000 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání tří přestupků podle zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 12. 12. 2024 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

2. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaná prvostupňové rozhodnutí v části týkající se přestupku podle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele zrušila a řízení v této části zastavila. Výrokem II. rozhodla tak, že v prvostupňovém rozhodnutí nahradila slova „úhrnná pokuta ve výši 100.000,- Kč, slovy: jedno sto tisíc korun českých“ slovy „úhrnná pokuta ve výši 50.000,- Kč, slovy: padesát tisíc korun českých“. Ve výroku III. napadeného rozhodnutí pak prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdila.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání tří přestupků, a to
- i. podle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila tím, že v rámci objednávky č. 1328032268 ze dne 7. 3. 2023 a objednávky č. 13280-36102 ze dne 9. 3. 2023 učiněné prostřednictvím internetových stránek www.itesco.cz nedodala spotřebiteli objednaný výrobek - REX prací gel Amazonia Freshness 54 praní/2,43 l,

tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nesplnila povinnost odevzdat spotřebiteli věc v ujednaném čase, jak jí ukládalo ustanovení § 2159 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“);
 - ii. podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila tím, že na internetových stránkách www.itesco.cz,
 - v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 2. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách věrnostního programu CLUBCARD v bodě „II. Členství v programu Clubcard“ informaci: „Programu se mohou účastnit všechny osoby starší 18 let s adresou pro doručování na území České republiky....“,
 - v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 9. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „I. Služba Tesco Online nákupy“ informaci: „K využití Služby je oprávněna pouze fyzická osoba starší 18 let“,tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele stanovila odlišné podmínky pro registraci do věrnostního programu Clubcard a pro službu Tesco Online nákupy pro sobě rovné subjekty bez jakéhokoli legitimního důvodu a tím porušila zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele; a
 - iii. podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustila tím, že na internetových stránkách www.itesco.cz, v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 9. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „X. Odstoupení od smlouvy a vrácení zboží“ informaci: „...Zboží vrací Zákazník úplně, tj. včetně veškerého dodaného příslušenství, s kompletní dokumentací, nepoškozené a čisté“,
- tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele poskytl spotřebiteli nepravdivé informace a její jednání mohlo vést spotřebitele k

rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, a tím porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 a odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

4. Za tyto přestupky byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání.
6. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. Odvolání bylo žalovanou přezkoumáno v plném rozsahu a byly shledány důvody pro částečné zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaná prvostupňové rozhodnutí v bodě i) výroku I. [přestupek podle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele] zrušila a řízení v této části zastavila. Ve zbytku dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu, a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobkyně dopustila dvou výše uvedených přestupků a tyto přestupky jí byly bezpečně prokázány. Neshledala též v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost rozhodnutí, přičemž s ohledem na zastavení části řízení snížila výši uložené pokuty na polovinu. Výrokem II. proto rozhodla tak, že v prvostupňovém rozhodnutí slova „*úhrnná pokuta ve výši 100.000,- Kč, slovy: jedno sto tisíc korun českých*“ nahradila slovy „*úhrnná pokuta ve výši 50.000,- Kč, slovy: padesát tisíc korun českých*“. Ve výroku III. napadeného rozhodnutí pak prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdila.
7. Žalovaná se k odvolacím námitkám vztahujícím se ke spáchanému přestupku podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele vyjádřila na stranách 11 až 14 napadeného rozhodnutí. Odvolací námitky neshledala důvodnými. Setrvala na závěru, že žalobkyně absolutně vyloučila osoby mladší 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard a z možnosti využití služby Tesco Online nákupy. Tyto osoby tak nemohly dané možnosti využívat, ačkoli by to rozumová a volní vyspělost řady z nich již umožňovala. Pochybení žalobkyně neshledala bagatelním natolik, že by nedošlo k naplnění materiální stránky příslušného přestupku.

III. Žaloba

8. Žalobkyně nejprve stručně shrnula dosavadní průběh řízení a uplatnila čtyři žalobní body. V žalobě navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové.
9. V prvním žalobním bodě namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109 uvedla, že žalovaná se s odvolacími námitkami dostatečně nevypořádala. Žalovaná zcela opomněla, že i osoby mladší 18 let mohou služby využívat, a to prostřednictvím svého zákonného zástupce. Nezabývala se rovněž posuzováním přiměřenosti případného zásahu do práv žalobkyně ani posouzením materiální stránky přestupku. Stejnými vadami trpí i rozhodnutí prvostupňové.
10. V druhém žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalované, neboť neporušila zákaz diskriminace ani žádnou jinou právní povinnost.

11. Žalobkyně umožňuje nezletilým využívat služby prostřednictvím jejich zákonného zástupce, což žalovaná nezohlednila, proto je její skutkové zjištění neúplné. Žalovaná se k této skutečnosti nijak nevyjádřila a nijak ji nereflektovala při svém rozhodování. Závěr žalované, že žalobkyně absolutně vyloučila osoby mladší 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard a z možnosti využití služby Tesco Online nákupy, je nepravdivý a v rozporu s obsahem správního spisu.
12. Žalobkyně dále uvedla, že přiměřenost plošného omezení služeb se musí posuzovat též ve vztahu k žalobkyni a ústavně zaručené svobodě podnikání, což žalovaná neučinila, a proto je její posouzení neúplné. Žalovaná však přiměřenost přijatého i alternativních řešení posuzovala pouze ve vztahu k omezení práv nezletilých. Žalobkyně zdůraznila, že k plošnému věkovému omezení přistoupila proto, že alternativní možnosti buď neposkytují nezletilým předepsanou ochranu, nebo nepřiměřeně zasahují do práv žalobkyně. Pokud by rozšířila služby i na nezletilé při zachování současného nastavení své marketingové komunikace, porušila by veřejnoprávní regulaci reklamy, která zakazuje, aby reklama na alkoholické nápoje byla zaměřena na osoby mladší 18 let. Pokud by žalobkyně rozšířila služby i na nezletilé a měla by se vyvarovat porušení regulace reklamy, musela by změnit současné nastavení poskytovaných služeb a zavést fungování své marketingové a obchodní strategie ve dvojím, resp. dokonce trojím režimu (pro nezletilé mladší 15 let, pro nezletilé starší 15 let a mladší 18 let a pro osoby starší 18 let); to by pro žalobkyni znamenalo vznik neúměrných nákladů spojených s nutností ověřování věku zákazníků a vytvořením odpovídajících interních postupů a programu (zejména při využití služby Tesco Online nákupy). V tomto směru poukázala na nutnost vyvinutí nového softwaru k upozornění kurýra na obsah produktů v objednávce podléhající věkovému omezení prodeje. Výše uvedené by pak mělo i zásadní dopady v oblasti ochrany osobních údajů, kdy by byla žalobkyně nucena pracovat s údajem o věku svých zákazníků, čemuž se současným nastavením snažila vyhnout.
13. Žalovaná nevzala v potaz, že službu není možné pouze rozšířit na nezletilé při zachování současného nastavení marketingové strategie a komunikace žalobkyně. Žalobkyně se ohradila vůči argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí, přičemž doplnila, že postupné nabývání svéprávnosti nezletilými není relevantní ve vztahu k veřejnoprávním povinnostem. I pokud je nezletilému přiznána plná svéprávnost před nabytím zletilosti, nezletilý musí i nadále respektovat věková omezení stanovená veřejnoprávními předpisy, kterým je například i zákaz konzumace alkoholu. Stejně tak i žalobkyně je povinna respektovat veřejnoprávní omezení založená na dosažení určitého věku ve vztahu ke všem nezletilým bez ohledu na míru jejich svéprávnosti. Žalobkyně již v řízení na veřejnoprávní regulaci reklamy upozornila, ale žalovaná se k tomu nevyjádřila. Doplnila, že zakázána je již reklama, nikoliv až prodej alkoholických nápojů nezletilým. Žalobkyně tudíž neshledala poukazy žalované na judikaturu a stanovisko ombudsmana týkající se možnosti udělení souhlasu nezletilým se zpracováním osobních údajů za relevantní. Minimálně závěr přijatý v souvislosti s poskytnutím souhlasu se zpracováním osobních údajů se bez dalšího neuplatní na úseku ochrany nezletilých před účinky návykových látek, což je důvodem regulace reklamy a opatření přijatých žalobkyní.
14. Žalovaná se nezabývala ani tím, že nutnost změny současného fungování a zavedení vícero obchodního režimu při rozšíření služeb na nezletilé by vyžadovalo nepřiměřené náklady na straně žalobkyně. V této části je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, závěry v prvostupňovém rozhodnutí jsou pouze domněnkami a žalovanou aplikovaná judikatura

východiska na danou věc nedopadají. Žalovaná nevzala ohled na ústavně zaručenou svobodu podnikání žalobkyně, ale odkazuje pouze na údajné porušení zákazu diskriminace dle § 6 zákona o ochraně spotřebitele. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu a doplnila, že žalovaná byla povinna posuzovat nejen tvrzený zákaz diskriminace, ale též právo žalobkyně na podnikání. K zásahům do práva na podnikání je přitom třeba přistupovat velmi zdrženlivě a zdržet se jakýchkoliv neúměrných zásahů a omezení. Plošná omezení služeb žalobkyní judikатурní kritéria splňují, jelikož nejsou motivována nenávistí vůči nezletilým, omezení jsou transparentně zveřejněna, nezletilí mají stále možnost využít služeb žalobkyně, případně jiného prodejce, proto omezení nemohou nezletilé ohrozit. Žalobkyní přijatá omezení jsou přiměřená, nikoliv diskriminační. Žalovaná posoudila přiměřenost opatření nesprávně s ohledem na neúplné zjištění skutkového stavu a chybějící právní posouzení zájmů žalobkyně.

15. Žalovanou naznačené řešení přitom není možné po žalobkyni rozumně požadovat s ohledem na enormní časové, administrativní i finanční náklady, které by jeho realizací žalobkyni vznikly. Žalobkyně by musela posuzovat individuálně u každého nezletilého, zda je dostatečně vyspělý pro využívání služeb (absolvování telefonického hovoru). S tímto vynaložené náklady žalobkyně by navíc byly zcela nedůvodné, jelikož plošné omezení nevylučuje nezletilé z využívání služeb ani při současném nastavení. Nezletilí mohou být účastní programů na základě souhlasu svého zákonného zástupce. Jediný rozdíl mezi řešením, které zvolila žalobkyně a řešením, které naznačuje žalovaná, tak spočívá pouze v existenci dodatečných nákladů na straně žalobkyně. Přístup žalované by paradoxně představoval diskriminaci nezletilých osob, neboť rozhodnutí by záviselo pouze na subjektivním závěru žalobkyně o vyspělosti nezletilého.
16. Tím, že žalovaná nezhodnotila všechny uvedené okolnosti, dospěla k chybnému závěru, že se jedná o diskriminaci. Žalobkyně doplnila, že žalovaná judikaturu Ústavního soudu nerespektuje, přestože se jí dovolává. Jelikož žalovaná netvrdí porušení žádné jiné povinnosti a opatření žalobkyně nejsou diskriminační, žalobkyně žádnou právní povinnost neporušuje.
17. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyla naplněna formální stránka přestupku. Poukázala na § 5 zákona č. 250/2016 Sb., a § 6 a § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně je toho názoru, že neporušila žádnou povinnost, její jednání není v rozporu s právem a nemůže se jednat o přestupek. Na podporu své argumentace odkázala na komentářovou literaturu a uzavřela, že pokud neporušila žádnou právní povinnost, není splněna podmínka protiprávnosti jednání žalobkyně, čímž není naplněna formální stránka přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovanou vytýkané jednání nemůže být přestupkem.
18. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Popsané jednání nemůže být přestupkem též proto, že nesplňuje materiální znak přestupku podle § 5 zákona o ochraně spotřebitele (společenskou nebezpečnost). Žalovaná se posouzením materiální stránky přestupku blíže nezabývala a neuvedla konkrétní okolnosti, ve kterých spatřuje společenskou škodlivost jednání, přestože žalobkyně opakovaně upozorňovala, že v daném případě je nezbytné se materiální stránkou zabývat. Na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018-31. Žalovaná nedodatečně reagovala na odvolací argumentaci, jestliže pouze uvedla, že se nejedná o hraniční případ. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

19. Žalobkyni není zřejmé, z jakého důvodu by mělo být její jednání pro spotřebitele nebo obecně pro společnost škodlivé. Vzhledem k tomu, že důvodem omezení poskytování některých služeb nezletilým je jejich zvýšená ochrana zapříčiněná pro žalobkyni závaznou veřejnoprávní regulací reklamy, žalovaná nemůže *ad absurdum* trvat na tom, aby byl přístup žalobkyně k nezletilým ve všech ohledech stejný jako ke zletilým osobám, když stejně k nim nepřistupuje ani zákonodárce. Jednání nenaplnňuje materiální znak přestupku, o čemž dle žalobkyně svědčí i to, že neeviduje jediný případ, kdy by se nezletilý zákazník proti omezení služeb ohradil.

IV. Vyjádření žalované

20. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Obsáhle zrekapitulovala argumentaci uvedenou v žalobě a plně odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.
21. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a řádně odůvodněné. Žalovaná se v něm dostatečně vypořádala se všemi odvolacími námitkami.
22. Rovněž se neztotožnila s argumentací vztahující se k druhému (i ke třetímu) žalobnímu bodu. V napadeném rozhodnutí vypořádala námitky vztahující se k odpírání služeb osobám mladším 18 let jak z důvodu zasílání marketingové komunikace, která se může týkat i výrobků, jejichž prodej je věkově omezen, či spotřebitelských soutěží, tak z důvodu dodržování ochrany osobních údajů. Rovněž setrvala na tom, že závěry plynoucí z citované judikatury i stanoviska veřejného ochránce práv jsou na danou věc aplikovatelné.
23. K nastavení marketingové komunikace zdůraznila, že žalobkyně není prodejcem výhradně výrobků, jejichž prodej osobám mladším 18 let je zakázán, přičemž žalobkyně osoby mladší 18 let vylučuje ze svých služeb (Tesco Online nákupy a věrnostní program Clubcard) zcela. Takové prostředky nejsou přiměřené dosažení sledovaného cíle, jímž by měla být ochrana nezletilých osob. Na závěru žalované však nic nemůže změnit ani to, že služby mohou nezletilí využívat prostřednictvím svých zákonných zástupců; ve zbytku pak odkázala na stranu 13 napadeného rozhodnutí.
24. Dále žalovaná uvedla, že povinnost ověřit věk osoby přebírající objednávku obsahující alkoholické nápoje má žalobkyně bez ohledu na to, zda umožňuje využití služby Tesco Online nákupy osobám mladším 18 let; k uvedenému pak odkázala na § 15 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“).
25. K otázce úpravy svéprávnosti žalovaná podotkla, že ani správní orgán I. stupně neuváděl, že by ji měla žalobkyně zkoumat individuálně ve smyslu absolvování telefonického hovoru s každým nezletilým zájemcem, k uvedenému pak odkázala na stranu 11 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že i osoby mladší 18 let jsou z pohledu průměrných nezletilých určitého věku rozumově a volně vyspělé natolik, aby mohly nakupovat výrobky ze sortimentu žalobkyně prostřednictvím internetu a aby se mohly účastnit věrnostního programu žalobkyně. Žalobkyně omezovala spotřebitele mladší 18 let z využívání služeb (online nákupy a věrnostní program) obecně, nikoli jen pokud jde o plnění jejich veřejnoprávních povinností vztahujících se k ochraně osob mladších 18 let, u kterých je odlišný přístup nutností. Při prodeji alkoholických nápojů se nezletilí a zletilí nenacházejí ve stejné či srovnatelné situaci, avšak odlišný přístup nelze aplikovat i pro případ prodeje jiných výrobků, jejichž povaha či právní předpisy neomezuji jejich prodej nezletilým. Na

podporu své argumentace žalovaná poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2022, č. j. 14 A 61/2021-30.

26. Ve vztahu k nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18 žalovaná podotkla, že žalobkyně obecně vyloučila nezletilé z využívání jejích služeb, aniž by to bylo přiměřené k dosažení sledovaného cíle, přičemž rozšíření služeb i na nezletilé by i při splnění povinností daných jinými právními předpisy nevyžadovalo žalobkyní tvrzené nepřiměřené náklady. Doplnila, že není zasahováno do svobody podnikání, jelikož žalobkyně není prodávajícím zaměřujícím se jen na dospělou klientelu, neposkytuje služby, u kterých by bylo možné očekávat, že je nezletilí nebudou moci využívat. Na závěr žalovaná poznamenala, že žalobkyně ve svých kamenných provozovnách prodává sortiment pro děti a zároveň nabízí i výrobky, jejichž prodej je nezletilým vyloučen. Vstup nezletilých do provozoven je umožněn, stejně tak i reklamy ve sdělovacích prostředcích obsahují nabídku alkoholických nápojů.
27. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná odkázala na strany 13 a 14 napadeného rozhodnutí.

V. Jednání před soudem

28. Při ústním jednání, které se konalo dne 20. 5. 2025, žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce předně setrvala na své žalobní argumentaci. Poukázala na to, že za stávajícího stavu provádí doručování objednávek učiněných v rámci služby Tesco Online nákupy třetí spolupracující subjekt. Změna softwaru, který by upozornil kurýra na to, že konkrétní objednávka obsahuje alkohol, by si tak pravděpodobně vyžádal uzavření nové smlouvy s tímto obchodním partnerem, a jistě i nové výdaje, kdy nelze vyloučit i nutnost vytvoření nového softwaru. Žalobkyně, která je součástí nadnárodní skupiny, by případně též musela zcela přestavět nynější architekturu online systému, což by si vyžádalo minimálně jeden rok projektování a dalších nákladů. V této souvislosti uvedla, že v žalobě odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se omezení věkové hranice při poskytování ubytovacích služeb. Vyzdvihla též, že k dosažení účelné ochrany osobních údajů se snaží minimalizovat množství zpracovávaných osobních údajů, které shromažďuje. Odkaz správních orgánů na rozhodnutí 14. senátu Městského soudu v Praze nepovažuje za případný, neboť v daném rozsudku byla skutková situace řešena z pohledu jiných žalobních námitek. Žalovaná rovněž nezměnila své procesní stanovisko a stručně zopakovala argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

VI. Posouzení věci soudem

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
30. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
31. Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele (v účinném znění) *prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat.*
32. Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele *prodávající se dopustí přestupku tím, že při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6.*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

33. Podle § 5 zákon č. 250/2016 Sb. *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
34. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Byť žalobkyně v žalobě uvedla, že napadá napadené rozhodnutí co do výroku II. a III., žádné konkrétní námitky ve vztahu ke spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele neuplatnila, a soud se proto ke spáchání tohoto přestupku nemůže ve svém odůvodnění blíže vyjádřit. Stejně tak se soud nemůže zabývat zákonností uložené pokuty, neboť žalobkyně ani v tomto směru nevnesla žádné (ani obecné) námitky.
36. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění. Stejnými vadami dle žalobkyně trpí i rozhodnutí prvostupňové.
37. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Institut nepřezkoumatelnosti nezajišťuje vyčerpávající odůvodnění správních rozhodnutí. Správní orgán nemusí vypořádat všechny dílčí odvolací námitky, pokud proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém přesvědčivě vypovídající o důvodech rozhodnutí (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod 41). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se typicky jedná v případech, kdy správní orgány opřely rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, a uzavírá, že žádné takové pochybení ve správních rozhodnutích neshledal. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80).
38. Není pravdou, že by se žalovaná nevypořádala s námitkami žalobkyně. K odvolací argumentaci, že i osoby mladší 18 let mohou služby využívat prostřednictvím svého zákonného zástupce, se žalovaná vyjádřila na stranách 11 až 14 napadeného rozhodnutí, kde předestřela svou názorovou oponenturu a setrvala na závěrech uvedených v prvostupňovém rozhodnutí. Správní orgán I. stupně přitom na straně 10 až 11 jednoznačně uvedl, že žalobkyně „odepřela registraci do programu Clubcard, resp. přístup k využití Služby Tesco Online nákupy paušálně celé skupině osob do 18 let, aniž by zohlednila, že všechny osoby mladší 18-ti let nedisponují shodnou rozumovou a volní vyspělostí a nelze předpokládat a vycházet z jednotného závěru, že všechny tyto osoby by neporozuměly následkům, které souvisí s využitím

registrace do programu Clubcard, resp. s využitím Služby Tesco Online nákupy. (...) absolutní vyloučení osob mladších 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard či využití Služby Tesco Online nákupy za nepřiměřené sledované cíli a shledal obviněnou stanovené věkové kritérium diskriminačním.“ Z uvedeného tedy plyne, že v dané věci není rozhodné to, zda osoby mladší 18 let mohou služby žalobkyně využívat prostřednictvím svého zákonného zástupce, neboť protiprávní jednání žalobkyně spočívá v tom, že osoby mladší 18 let se nemohou registrovat do programu Clubcard a využívat služby Tesco Online nákupy.

39. Žalovaná se zabývala i materiální stránkou přestupku, a to na straně 13 a 14 napadeného rozhodnutí, přičemž soud v této části odůvodnění neshledal jakýkoli deficit ve vztahu k dostatečnému vypořádání této odvolací námitky žalobkyně. K materiální stránce přestupku se vyjádřil i správní orgán I. stupně na straně 8 prvostupňového rozhodnutí. V podrobnostech k této dílčí námitce pak soud blíže odkazuje na vypořádání čtvrtého žalobního bodu.
40. Pokud jde o namítanou absenci vypořádání přiměřenosti případného zásahu do práv žalobkyně, soud v tomto směru poukazuje na stranu 11 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně uvedl, že „*k námitce obviněné, že není v jejích možnostech, aby upravila fungování svého věrnostního programu do dvojího režimu, správní orgán odkazuje na své vyjádření k přestupku ad1) výše s tím, že je pouze na obviněné, jak si nastaví svá interní pravidla a postupy, aby se opětovným sankcím příště vyhnula, s čímž souvisí i vypořádání její další námitky, že po ní nelze požadovat, aby nastavila program Clubcard paušálně pro všechny osoby, když kladení takové podmínky by jí znemožnilo efektivně oslovovat zákazníky a mělo by zásadní vliv na možnost konání reklamních kampaní a spotřebitelských soutěží. Naopak, nastavení takového dvojího režimu jí lze doporučit ke zvážení a realizaci, neboť by se tím vyhnula porušování právní povinnosti a nadto je evidentní, že možnosti takového nastavení a řešení existují a že takový požadavek bezpochyby není zcela zjevně nepřiměřený, jak namítá obviněná, v důsledku čehož není tedy důvodná ani námitka obviněné, že to není v jejích možnostech. Jednání obviněné tak nemohou ospravedlnit ani jí zmiňované dodatečně vzniklé nepřiměřené náklady na zavedení dvojí komunikace, dvojí marketingové nabídky a dvou typů spotřebitelských soutěží, které, jak obviněná zmiňuje, by byla nucena přenést na spotřebitele. Jako nedůvodnou lze považovat i námitku obviněné, že by musela znát přesný věk osoby registrované v programu, aby poté, co dosáhne 18 let, byla přeřazena do druhé skupiny osob, neboť takovou znalostí obviněná bezpochyby disponuje.*“ (podtržení doplněno soudem). Žalovaná na straně 11 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že „*odvolatel rozlišoval mezi spotřebiteli na základě jejich věku – spotřebitelům mladším 18 let odpíral možnost účastnit se věrnostního programu Clubcard a rovněž možnost využívat službu Tesco Online nákupy. Tento svůj přístup odůvodňuje tím, že (i) spotřebitelům, kteří jsou účastni věrnostního programu, je zasílána marketingová komunikace, která se může týkat i výrobků, jejichž prodej je věkově omezen (např. alkohol), či spotřebitelských soutěží, (ii) je nutné dodržovat ust. § 7 zákona o zpracování osobních údajů. Odvolací orgán k tomu ve shodě s orgánem prvního stupně uvádí, že tyto cíle je možné hodnotit jako legitimní, avšak prostředky k jejich dosažení použité odvolatelem jsou nepřiměřené. Odvolatel zcela vyloučil všechny osoby mladší 18 let z účasti ve věrnostním programu i z možnosti využívat službu Tesco Online nákupy.*“ (podtržení doplněno soudem). Byť se žalovaná v napadeném rozhodnutí explicitně nezabývala otázkou přiměřenosti případného zásahu do práv žalobkyně, jednoznačně uvedla, že žalobkyní zvolené prostředky jsou nepřiměřené, neboť jejím postupem jsou diskriminovány osoby mladší 18 let. K tomu soud odkazuje na stranu 13 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná výslovně uvedla, že „*nastavení*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

marketingové komunikace je věcí odvolatele a měl by se při ní vyvarovat porušování právních předpisů. Toho však nelze dosáhnout porušováním jiných právních povinností.“ Vzhledem k tomu, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek, nelze učinit závěr, že by se vznesenými námitkami správní orgány nezabývaly. Soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal důvodnou.

41. V druhém žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalované, že porušila zákaz diskriminace. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
42. Nejvyšší správní soud vysvětlil podstatu zakázané diskriminace v rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016-27, bod 20: „*Dojdou-li (pozn. soudu: správní orgány nebo správní soudy) k závěru, že v konkrétním případě bylo se spotřebitelem zacházeno odlišně, než by tomu bylo v případě jiného spotřebitele nacházejícího se ve stejné nebo srovnatelné situaci, aniž by pro to existovaly objektivní a rozumné důvody sledující legitimní cíl a využívající přiměřené prostředky, mohou konstatovat porušení zákazu diskriminace.*“ (podtržení doplněno soudem). Předmět řízení spočívá v posouzení, zda žalobkyně jednala v rozporu se zákazem diskriminace spotřebitele dle § 6 zákona o ochraně spotřebitele, tj. zdali nemožnost účasti osob mladších 18 let ve věrnostním programu Clubcard a nemožnost této skupiny osob využívat službu Tesco Online nákupy sledovalo legitimní cíl a zda prostředky k jeho splnění byly přiměřené.
43. Ze znění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že se jedná o přestupek poruchový. Objektem přestupku je ochrana rovného zacházení se spotřebiteli.
44. Správní orgán I. stupně se k uvedené námitce podrobně vyjádřil na stranách 10 až 12 svého rozhodnutí. Žalovaná pak na odvolací námitky reagovala na stranách 11 až 14 napadeného rozhodnutí. Soud shodně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2022 č. j. 14 A 61/2021-30, v němž byl posuzován obdobný skutkový základ týkající se omezení věkové hranice osob pro přístup do věrnostního programu obchodního řetězce. Městský soud v Praze se v tomto rozhodnutí mimo jiné zabýval otázkou, zda je takové omezení přiměřené sledovanému cíli s ohledem na to, že osoba, která se chce ve věrnostním programu zaregistrovat, musí souhlasit se zpracováním svých osobních údajů. Soud považuje tyto závěry za příléhavé i pro nyní projednávanou věc, přičemž není podstatné, že rozsudek se zabývá vypořádáním dalších námitek, které nejsou totožné s žalobní argumentací v této věci. Vzhledem k tomu, že soud neshledal důvod se odchýlit od právního názoru vysloveného čtrnáctým senátem, plně jeho argumentaci přebírá a v podrobnostech na ni odkazuje.
45. Především je zřejmé, že například osoba, která dosáhla 16 či 17 let je způsobilá samostatně nakoupit v provozovně žalobkyně. Tato osoba si totiž již může být vzhledem k obvyklé a obecně předpokládané rozumové a volní vyspělosti vědoma citlivosti osobních údajů, a proto může souhlas udělit sama. Podmínění účasti ve věrnostním programu Clubcard a možnosti využívat službu Tesco Online nákupy dosažením zletilosti (18 let) v případě osob tohoto věku postrádá opodstatnění.
46. Skutečnost, že nezletilí mohli využívat služby prostřednictvím jejich zákonného zástupce, nevylučuje odpovědnost za přestupek, protože smysl zákazu diskriminace spočívá v zajištění totožného zacházení se spotřebiteli, tj. v jejich přímé možnosti využívat služby žalobkyně (registrovat se do věrnostního programu Clubcard a možnost využití Tesco Online nákupy), nikoli v tom, že přístup k těmto službám bude záviset na vůli třetí osoby (zákonného

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

zástupce nezletilého). Na tomto místě soud uvádí, že skutkové zjištění neshledal neúplné, jak žalobkyně namítala. Pokud žalobkyně podle stávajících pravidel neumožnila osobám mladším 18 let registrovat se do věrnostního programu Clubcard a využívat služby Tesco Online nákupy samostatně, je lhostejné, že tyto služby mohly osoby mladší 18 let využívat prostřednictvím svého zákonného zástupce. Podstata postihu žalobkyně totiž spočívá v tom, že výše uvedené osoby žalobkyně *a priori* vyloučila z možnosti samostatně se rozhodnout, zda jí nabízené služby budou chtít využívat (Tesco Online nákupy a registrovat se do věrnostního programu Clubcard). Závěr žalované, že žalobkyně absolutně vyloučila osoby mladší 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard a z možnosti využití služby Tesco Online nákupy, není nepravdivý ani v rozporu s obsahem správního spisu, zvláště pak pokud žalobkyně ani sama nerozporuje, že ve Všeobecných obchodních podmínkách věrnostního programu Clubcard v bodě „II. Členství v programu Clubcard“ je uvedena informace: „Programu se mohou účastnit všechny osoby starší 18 let s adresou pro doručování na území České republiky....“, a že ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „I. Služba Tesco Online nákupy“ je uvedena informace: „K využití Služby je oprávněna pouze fyzická osoba starší 18 let“.

47. Soud tedy nepovažuje ani žalovanou citované stanovisko Veřejného ochránce práv za nepřipadné. Veřejná ochránkyně práv se ve zprávě ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 4218/2014/VOP/VP zabývala nevydáváním zákaznické karty České pošty osobám mladším 15 let, které pošta odůvodnila nezpůsobilostí osoby mladší 15 let udělit souhlas se zpracováním osobních údajů: „V předkládaném případě jsem se zabývala otázkou, zda omezení poskytování zákaznické karty pouze osobám starším 15 let není diskriminací. Tato věková hranice byla zavedena s ohledem na rozumovou a volní vyspělost mladistvých, protože od tohoto věku má pošta za to, že jsou nezletilí natolik vyspělí, že jsou schopni udělit platný souhlas s dalším zpracováním svých osobních údajů. [...] Zvolená metoda regulace neodporuje občanskému zákoníku. Sledovaný cíl považuji z pohledu antidiskriminačního zákona za legitimní. Platný souhlas se zpracováním osobních údajů může udělit nezletilá osoba se souhlasem zákonného zástupce i před dosažením 15 let věku, anebo jej může udělit samotný zákonný zástupce. Považuji proto absolutní vyloučení osob mladších 15 let z poskytování zákaznické karty za nepřiměřené a diskriminační.“
48. Toliko z obecného tvrzení žalobkyně, že by změna současného nastavení poskytovaných služeb a zavedení dvojí, resp. trojí marketingové strategie pro ni znamenaly vznik neúměrných nákladů spojených s nutností ověřování věku zákazníků a s vytvořením odpovídajících interních postupů a programů, nelze dovozovat, že přijetí nediskriminačních opatření je objektivně finančně neúnosné, a že taková opatření jsou tudíž nerealizovatelná. Správní orgány žalobkyni především nenutily k tomu, aby s každým nezletilým zájemcem absolvovala telefonický hovor a následně dle vlastní úvahy vyhodnocovala, zda je dotýčný již dostatečně rozumově a volně způsobilý k využití služby Tesco Online nákupy a přihlášení do programu Clubcard. Zároveň je v dnešní době obvyklé, že reklamy či samotné poskytování služeb jsou orientované na konkrétního zákazníka a konkrétní segment prodeje, zvláště pak u žalobkyně jako jednoho z velkých prodávajících subjektů. Nelze proto souhlasit s tím, že nastavení, které by nediskriminovalo osoby mladší 18 let k využívání služeb žalobkyně, by žalobkyni způsobilo neúměrně vyšší náklady.
49. Důvodná není ani námitka týkající se nutnosti vyvinutí nového softwaru k upozornění kurýra na obsah objednaných produktů, jež podléhají věkovému omezení prodeje. Žalovaná ve svém vyjádření správně poukázala na to, že povinnost ověřit věk osoby, která přebírá

objednávku obsahující alkoholické nápoje, má žalobkyně bez ohledu na to, zda umožňuje využití služby Tesco Online nákupy osobám mladším 18 let. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb., totiž platí, že: *alkoholické nápoje lze prodávat prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, pokud je vyloučen jejich prodej osobám mladším 18 let.* Žalobkyně tedy musí dle zákonné úpravy ověřit věk osoby, která zboží přebírá, neboť jinak by nemohl být naplněn smysl uvedené zákonné úpravy, kterým je ochrana osob mladších 18 let před škodlivými účinky návykových látek. Žalobkyně je tedy povinna prostřednictvím kurýra zkontrolovat věk osoby přebírající nákup, jehož obsahem jsou produkty podléhající věkovému omezení. Pokud žalobkyně tuto povinnost spojuje s neúměrně vysokými náklady, snížením ekonomické návratnosti obchodního modelu či s nižší úrovní nabízených služeb (rozvoz méně zásilek za stejný časový úsek), mívá se tato argumentace s uvedenou zákonnou povinností, kterou nelze obcházet tím, že žalobkyně osoby mladší 18 let zcela vyloučí z možnosti využití služby Tesco Online nákupy. Žalobkyně přitom ve své argumentaci přiznává, že kurýr manuální kontrolu obsahu doručované objednávky neprovádí. Je však výhradně na žalobkyni, jaká interní pravidla a postupy zvolí k tomu, aby řádně plnila své zákonné povinnosti. Lze dodat, že správní orgány žalobkyni neinstruovaly, jakým konkrétním způsobem má současné nastavení poskytovaných služeb přepracovat.

50. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobkyně v žalobě nespecifikovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jež se mělo týkat omezení věkové hranice při poskytování ubytovacích služeb. Pokud se tedy žalobkyně v rámci ústního přednesu u jednání odkazovala na část žalobní argumentace, která měla být opřena o závěry (nekonkretizovaného) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydaného v naznačené otázce, je soud nucen konstatovat, že takové žalobní tvrzení explicitně vycházející z konkrétního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v žalobě nedohledal. Soud se tak může pouze domnívat, že žalobkyně mohla mít na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022 č.j. 7 As 9/2021-22. Vzhledem k absenci konkrétní námitky, v níž by se žalobkyně dovolávala aplikace konkrétních judikатурních závěrů, soud proto jen *obiter dictum* poznamenává, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí především posuzoval jinou skutkovou situaci, která je zásadně odlišná od skutkových reálií hodnocených v případě žalobkyně. Zdůraznil přitom, že žalobce se zaměřil na určitý typ klientely, což bylo racionálně i ekonomicky odůvodněno. Žalobkyně naproti tomu nabízí široký sortiment výrobků, které nejsou určeny jen pro určitou kategorii spotřebitelů. Nemůže tedy s úspěchem namítat, že zvolené prostředky, spočívající v omezení věkové hranice pro přístup k jejím službám, jsou přiměřené, resp. nediskriminující.
51. Nepřípadnou soud shledal též argumentaci žalobkyně, že přínos, kterému by předcházelo vymyšlení, navrhnutí a zavedení odpovídajícího systému pro kontrolu věku, by byl zcela zanedbatelný. Pakliže by se osobám mladším 18 let dostalo možnosti dle svého uvážení využívat služby Tesco Online nákupy a možnosti se přihlásit do programu Clubcard, je nepochybné, že žalobkyně by tím dosáhla rozšíření svých služeb i na tyto osoby.
52. Rovněž není pravdou, že změna fungování žalobkyně by vedla jen k vynaložení nedůvodných nákladů bez jakékoliv přidané hodnoty pro nezletilé zákazníky. Naopak je zřejmé, že pokud by žalobkyně změnila svůj přístup, nezletilí zákazníci by nebyli z Tesco Online nákupu a věrnostního programu vyloučeni, a tudíž lze předpokládat i navýšení zisku plynoucího z obchodních transakcí, které tato skupina spotřebitelů může u žalobkyně realizovat. Nastavení vícero režimů (dle věku zákazníků) lze považovat za legitimní požadavek, neboť tímto způsobem lze účinně zajistit dodržování právních povinností.

Neopodstatněná je též námitka žalobkyně, že by musela znát přesný věk osoby registrované v programu, aby poté, co dosáhne 18 let, byla přerazena do druhé skupiny osob, neboť takovou znalostí obviněná bezpochyby disponuje. Soud tedy rovněž nesouhlasí s prostým konstatováním žalobkyně, že by se mělo jednat o nedůvodné, byť dodatečné náklady.

53. Pokud žalobkyně uvedla, že není možné po ní rozumně požadovat žalovanou naznačené řešení s ohledem na enormní časové, administrativní i finanční náklady, své úvahy stran těchto aspektů blíže nerozvedla (nadto ani nedoložila), nepoukázala na konkrétnější data či podrobně nepopsala, v čem má spočívat složitost mechanismu, který by byla nucena aplikovat. Žalobkyně pouze opakuje, že nastíněné řešení by pro ni bylo nákladné, zatímco dosavadní postup pro ni nepředstavuje existenci dodatečných nákladů. Soud uvedené argumentaci nepřisvědčil. Znovu lze zdůraznit, že žalobkyně by měla mít především zájem na tom, aby jí nastavené řešení bylo v souladu s právními předpisy.
54. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci týkající se zásahu do svobody podnikání žalobkyně. Žalobkyně se jako prodávající orientuje na širokou škálu klientely. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně nezaměřuje jen na dospělou klientelu a současně ani neposkytuje služby, u kterých by bylo možné očekávat, že je nezletilí nebudou moci využívat, nelze v postupu žalované spatřovat nepřiměřený zásah do svobody podnikání.
55. Jak správně poznamenala žalovaná, žalobkyně ve svých kamenných provozovnách prodává jak sortiment pro děti, tak nabízí i výrobky, jejichž prodej je nezletilým zakázán. Vstup nezletilých do provozoven není nijak omezen, stejně tak i reklamy ve sdělovacích prostředcích obsahují nabídku výrobků, které si nezletilé osoby nemohou zakoupit. Pokud jde tedy o respektování veřejnoprávních omezení, nastavení takového dvojího, resp. trojího režimu lze žalobkyni doporučit právě proto, aby se tím vyhnula porušování právních povinností i v oblasti veřejnoprávní. Na straně 12 prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že „*k argumentaci obviněné ustanovením § 4 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v rozhodném znění (dále jen „zákon o reklamě“) reklama na alkoholické nápoje nesmí být zaměřena na osoby mladší 18 let, zejména nesmí tyto osoby ani osoby, které jako mladší 18 let vyhlížejí, zobrazovat při spotřebě alkoholických nápojů nebo nesmí využívat prvky, prostředky nebo akce, které osoby mladší 18 let oslovují, s tím, že dle obviněné v případě, že se fyzická osoba stane členem věrnostního programu Clubcard a udělí-li s tím souhlas, je jí zasílána marketingová komunikace ohledně veškerého sortimentu, tj. včetně alkoholu a dalších výrobků, u nichž je propagace reklamou, případně prodej věkově omezen, lze uvést, že takovou situaci lze nejsnáze řešit tím, že takové osobě nebude umožněno udělit souhlas, aby jí byla zasílána marketingová komunikace obviněné zahrnující veškeré jí nabízené výrobky. Zavedení takového opatření neshledává správní orgán opatřením nikterak neřešitelným či snad opatřením, které by mělo obviněné způsobit nepřiměřené náklady, které by nemohla vynaložit a opatřením, jeho učinění by nebylo možné po ní oprávněně požadovat, aby učinila. V tomto směru a z výše uvedených důvodů shledal správní orgán též nedůvodnou námitku obviněné, že nebylo zkoumáno, zda požadavek na zavedení dvojí zákaznické komunikace je požadavkem přiměřeným a odůvodněným.“ (podtržení doplněno soudem). Soud se tedy neztotožňuje s žalobkyní v tom, že by na její námitky v průběhu řízení nebylo nikterak reagováno, neboť i žalovaná se k totožné námitce vyjádřila na straně 13 napadeného rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že nastavení marketingové komunikace je věcí žalobkyně, která má dbát na to, aby zvolenou reklamní strategií neporušovala právní předpisy. Správními orgány nastíněná řešení (nastavení dvojího režimu) nejsou ani z pohledu soudu*

nijak složitá či taková, že by žalobkyni zásadně narušila její dosavadní fungování v oblasti marketingu. Soud též souhlasí s tím, že možnosti takového nastavení existují, což žalobkyně nerozporuje.

56. Pokud žalobkyně poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18, je třeba v první řadě uvést, že ve své žalobní argumentaci vytrhuje právní věty z kontextu celé věci. Citovaný nález není v rozporu se závěrem správních orgánů, jelikož žalobkyně sledovala legitimní cíl, avšak ani dle názoru soudu k jeho naplnění nepoužila přiměřené prostředky. Své počínání v tomto směru relevantně neodůvodnila, jelikož svou argumentaci opřela o blíže nespecifikované vyšší náklady a obecně deklarovanou nutnost vyhovět veřejnoprávním regulacím.
57. Lze shrnout, že žalobkyně sice svým přístupem sledovala legitimní cíl, ale způsob, kterým tak učinila, nebyl přiměřený tomuto cíli, protože zakázala účast ve věrnostním programu Clubcard a možnost využívat službu Tesco Online nákupy všem osobám mladším 18 let, aniž by vzala v potaz, že nezletilost sama o sobě nevylučuje způsobilost udělit souhlas se zpracováním osobních údajů. Žalobkyně je přitom povinna respektovat zákaz diskriminace spotřebitele dle § 6 zákona o ochraně spotřebitele. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně diskriminovala nezletilé tím, že jim neumožnila registraci ve věrnostním programu Clubcard a neumožnila jim využívat službu Tesco Online nákupy. Žalobkyně postupovala nepřiměřeně legitimnímu cíli, jestliže všechny nezletilé vyloučila, resp. jim odpírala možnost účastnit se věrnostního programu Clubcard a možnost využívat službu Tesco Online nákupy. Jde o následek, jemuž má předejít skutková podstata § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně svým jednáním tedy porušila zájem na rovném zacházení se spotřebiteli, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Na okraj lze doplnit, že poškození konkrétního spotřebitele nepatří mezi znaky skutkové podstaty, a tedy nepodmiňuje odpovědnost žalobkyně.
58. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyla naplněna formální stránka přestupku.
59. Vzhledem k tomu, že soud neshledal druhý žalobní bod důvodný, není ani třetí žalobní bod důvodný. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni v tom, že neporušila žádnou právní povinnost, a proto není splněna podmínka protiprávnosti jednání žalobkyně. Jak již soud uvedl výše, žalobkyně naplnila formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.
60. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Touto námitkou se správní orgán I. stupně zabýval na straně 8 prvostupňového rozhodnutí; žalovaná se s ní vypořádala na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí, a proto jak již soud uvedl ve vypořádání prvního žalobního bodu, nejsou v této části rozhodnutí nepřezkoumatelná.
61. K věcnému obsahu námitky soud uvádí, že správní orgán má povinnost zkoumat nejen naplnění formálních znaků přestupku, ale také zda jednání vykazuje stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku přestupku. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž kasační soud vyložil, že „podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“ (podtržení doplněno soudem). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 „lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (podtržení doplněno soudem).

62. Z právě citovaného plyne závěr, že materiální stránkou přestupku má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, vyžadují-li to specifické okolnosti daného případu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že se jedná o typický způsob pochybení, resp. porušení právních povinností, bez výjimečných či zvláštních skutečností, které by odůvodňovaly výše uvedený postup. Na stejném závěru setrvala i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Uzavřela, že se nejedná o takovou situaci, kdy by byly dány okolnosti, které vylučují, aby vytýkaným jednáním byly porušeny nebo ohroženy právem chráněné zájmy společnosti. Žalobkyně absolutně vyloučila osoby mladší 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard a z možnosti využít služby Tesco Online nákupy. Tyto osoby tak nemohly dané možnosti využívat, ačkoli by to rozumová a volní vyspělost řady z nich již umožňovala. Pochybení žalobkyně neshledala natolik bagatelní, že by nedošlo k naplnění materiální stránky příslušného přestupku. S uvedeným závěrem se soud plně ztotožnil. Vzhledem k tomu, že ani žalobkyně v žalobě konkrétně neuvedla, jaké by měly být v jejím případě významné okolnosti, které by vylučovaly, aby předmětným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nelze než uzavřít, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala s materiální stránkou přestupku dostatečně. Postup správních orgánů byl tedy zcela v souladu s judikaturní praxí. Skutečnost, že žalobkyně neneviduje, že by se proti jí nastavenému stávajícímu systému nezletilý zákazník ohradil, nijak nevylučuje závěr učiněný správními orgány, se kterým se soud plně ztotožnil.

VII. Závěr a náklady řízení

63. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu